

PIPPA FUNNELL

Nimród

Cirkusz a lovastanyán

manó könyvek

Szia!

Gyerekkoromban, akárcsak Tilly, én is bele voltam bolondulva a lovakba és a pónikba. Minden könyvem, képem és játékom négylábú barátaimról szólt.

Szerencsémre édesanyám egyik barátja kölcsönadott nekünk egy Pepsi névre hallgatató pónit. Pepsi a legjobb barátoméknál lakott, egy mezőn. Imádtam, hogy annyi időt tölthetek vele, amennyit csak akarok, de gyűlöltem lepucolni a sarat bozontos téli bundájáról. Éjszakánként feküdtem az ágyamban, és arról álmodoztam, hogy eljön majd a nap, amikor lesz egy gyönyörű, szépen nyírt, meleg takarókba bugyolált lovam egy barátságos istállóban.

A születésnap ajándékom minden évben az volt, hogy elmentünk az Év Lova bemutatóra, és emlékszem, hogy gyerekként jártam Bad-

mintonban és Burghley-ben is. Ezeken az eseményeken híres lovasokat láthattam, és ez inspirált arra, hogy kövessem az álmaimat.

Mostanra lehetőségem adódott számos csodálatos lovat megülni, akik mindannyian különleges helyet foglalnak el a szívemben. Nekik köszönhetően megvalósultak az álmaim és sok rangos versenyt nyertem meg. Ma is lovagolok szinte egész nap; együtt élek, alszom, lélegzem a lovakkal, és imádok minden velük töltött percet.

Te talán nem vagy annyira hozzászokva a lovakhoz, mint én, ezért ebbe a sorozatba megpróbálom beleírni mindazt, amit megtanultam róluk. A könyv hátulján találsz egy szószedetet is, így bármikor megnézheted az ismeretlen szavakat.

Remélem, szeretni fogod a *Tilly lovas történetei* sorozat könyveit, legalább annyira, amennyire én élveztem, hogy egy olyan kislányról írhatok, aki, akárcsak én, követi az álmaikat. Talán Tilly segítségével a te álmaid is valóra válnak majd.

Szeretettel

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Pippa Funnell', written in a cursive style.

1. fejezet

Tilly Redbrow mindent szeretett, aminek köze volt a lovakhoz. Minden szabad percét az Ezüstpátkó tanyán töltötte, ahol álmai lóva, Táltos is élt. Tilly és Táltos között különleges kapcsolat volt. Angela, az Ezüstpátkó tulajdonosa szerint ritka, hogy ilyen szoros, mégis természetes kötődés alakuljon ki ló és lovasa között. Édesapja, Jack Fisher biztos volt abban, hogy Tilly és Táltos egyszer majd fantasztikus dolgokat visznek véghez együtt.

Tilly és Táltos azután kerültek az Ezüstpátkó

tanyára, hogy a kislány segített befogni a lovat a forgalmas út mellől. Akkoriban Táltos alultáplált és elhanyagolt volt, Tilly pedig csak álmodozott a lovakról anélkül, hogy esélye lett volna felülni akár csak egyre is. Mostanra mindketten megváltoztak. Táltosból 16-os marmagasságú, kiemelkedő adottságokkal rendelkező paripa vált, Tilly pedig elhivatott, tehetséges lovassá fejlődött.

Így eshetett meg, hogy azon a téli napon Tilly Táltos hátán lovagolva rőtta a környék lovasösvényeit barátai, Mia és Cally társaságában. Mia, aki nem talált magának lovat, mióta kinőtte Szellőrózsa nevű póniját, az egyik tanulólovon ült, egy Watson nevű sárgán. Cally a saját Connemara fakóján, Karamellen lovagolt.

A jármódváltásokat gyakorolták, ügetésből vágta. Táltoson új zabla volt, és nagyon készségesen reagált Tilly utasításaira. A kislány igyekezett, hogy a keze laza maradjon, mivel a ló minden apró rezdülést, feszültséget érzékelt.

– Nézzétek csak azt a táblát ott, előttünk – szólalt meg Cally, ahogy befordultak a Cobbin’ End Lane sarkán. – Néhány hete még nem volt ott.

Tilly felnézett, és egy hatalmas, négyszögletes hirdetőtáblát látott leásva a földbe. Tudta, hogy a szokatlan dolgok megzavarhatják a lovakat, ezért mindent megtett, hogy Táltos nyugodt maradjon: a sarkával gyengéden noszogatta, miközben csendesen nyugtatgatta. Akármilyen jól megértették egymást, a ló nehéz múltja óvatosságra intette.

Szerencsére sem Táltost, sem Watson, sem pedig Karamellt nem zavarta meg a tábla. Ahogy elhaladtak mellette, a lányok alaposabban is szemügyre vették. Bohócok, artisták és bóbitás lovak sziluettje látszott rajta, fehér-piros csíkos háttér előtt.

– Megérkezett a Lyons’ Cirkusz – olvasta Tilly hangosan. – Szuper. Akár meg is nézhetnénk.

– Jaj, ne – nyögött fel Mia. – Lehet, hogy elkéstünk. Nézd, mit írnak...

Valaki egy matricát ragasztott a plakát aljára: „Ma este legeslegutoljára! Ne hagyja ki!”

– Kár – húzta el a száját Tilly. – Ez a matrica akár többnapos is lehet. Pedig annyira szívesen megnéztem volna a lovaikat. No, de sebj, talán majd jövőre.

– Úgy tűnik, hogy nem lesz jövőre – mondta Cally. – Azt írják: legeslegutoljára. Biztosan abbahagyják.

A lányok csalódottan lovagoltak tovább. Tilly azokra a lovakra gondolt, amiket még kislánykorában látott a cirkuszban. Csodaszép palominók vágattak a porondon, sörényük és farkuk úszott utánuk a levegőben, nyergükön tollcsokrok, fejükön bóbiták virítottak. Sajnálta, hogy elszalasztotta az újabb találkozás lehetőségét.

A fák között hirtelen piros és sárga csíkok tűntek fel a nagy, füves tér közepén.

– Az meg mi lehet? – suttozta Tilly óvatosan lassítva, hogy meg ne riassa Táltost. Cally és Mia is visszább fogta a lovát.

– Sátornak tűnik – jegyezte meg Cally.

– Nem is akármilyen sátor! – lelkendezett Mia. – Cirkuszsátor! Ami azt jelenti, hogy nem maradtunk le semmiről!

Tilly levegőt venni is elfelejtett. Táltos azon-

nal érzékelte a kislány feszültségét, és oldalazni kezdett, mintha ő maga is izgulna.

– Mit gondolsz? – paskolta meg Tilly a lova nyakát. – Elmenjünk a cirkuszba, és megnézzük azokat az okos idomított lovakat? Bárcsak te is láthatnád őket. Talán még néhány mutatványra is megtanítanának!

Táltos izgatottan toppantott.

– Szerintem menjünk el ma este – vetette fel Mia. – Utolsó esély, ne feledjétek!

– Szuper ötlet – biccentett Tilly. – Megkérdezem anyát. Akár egy Ezüstpatkó-kirándulás is lehetne.

– Engem se hagyjatok ki! – szólt közbe Cally. – Azért még tiszteletbeli tag lehetek, nem?

Cally és Mia régebben osztoztak Szellőrózsán, még mielőtt Cally szülei Dubaiba költöztek, és Tilly vette át Cally helyét. Azóta Cally a Cavendish Hall bentlakásos iskolába járt, oda, ahová Tilly bátyja, Brook is. Cally gyakran ellátogatott az Ezüstpatkó tanyára, hiszen számára is azt a helyet jelentette, ahol a legboldogabbnak érezte magát.

– Szerintetek vannak akrobatáik?

– És idomított kutyáik? És gólyalábsaik?
Imádom a cirkuszt! – lelkendezett Mia.

A lányok megfordították a lovakat, és a tanya felé vették az irányt. Az úton végig a Lyons' cirkusz idomított lovairól csacsogtak.

– Vajon milyen trükköket tudnak? – Tillyt ez érdekelte a legjobban.

– Biztos szuper dolgokat – válaszolta Mia. – Egyszer láttam egy cirkuszi lovat, ami lángoló karikán ugrott át.

– Lefogadom, hogy szuper kantárjaik vannak – tette hozzá Cally. – Már alig várom, hogy lássam őket.

2. fejezet

Aznap este Tilly, a szülei és az öccse, Adam is helyet foglalt a cirkuszsátor padján. Amikor Tilly szóba hozta a cirkuszt, mindannyian látni akarták. Mellettük ült Cally, Mia, Mia szülei, a másik oldalon pedig Angela és Duncan. Karamellás pattogatott kukoricával és vattacukorral a kézben várták a kezdést. A cirkuszsátor zsúfolásig megtelt.

Tilly élvezte a hangulatot. A levegő izgalommal volt teli, ami a tavalyi Olympia Lovas Bemutatóra emlékeztette. Érezte a fűrészporszagot és a trágya illatát, így biztos lehetett abban, hogy az este folyamán lovakat is látnak majd.

Hirtelen sötét lett, majd a porond közepén fényfolt jelent meg. Mindenki elhallgatott, amikor egy bajszos, cilinderes, piros frakkos férfi lépett a körbe.

– Ez kicsoda? – súgta Adam, aki korábban még sosem járt cirkuszban, és teljesen lenyűgözte az élmény.

– A cirkuszigazgató – válaszolta Tilly édesapja. – Ő vezeti a cirkuszt.

– Hölgyeim és uraim, üdvözlöm önöket a Lyons' cirkuszban! – kezdte átható, erős hangon a cirkuszigazgató.

– A mai alkalom szomorú és vidám is egyben. Szomorú, mert ez a legutolsó előadásunk...

A közönség felhördült.

– ...és vidám is, mert ez lesz életünk legjobb előadása!

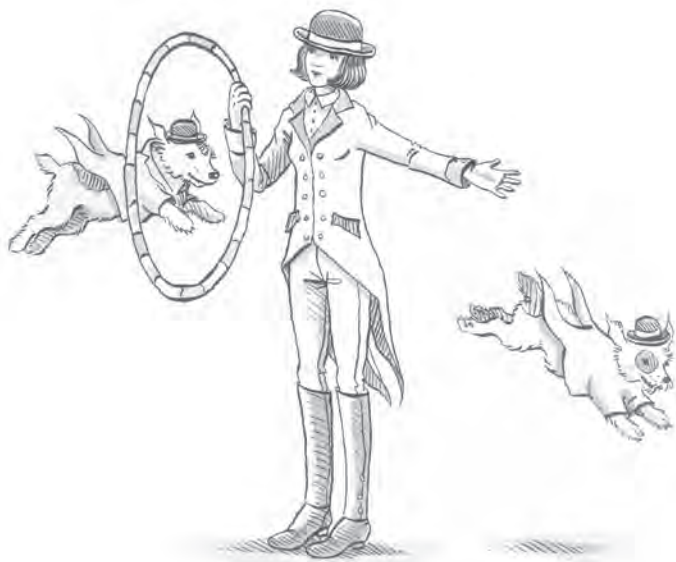
Ezúttal a közönség ujjongott.

– Szóval minden további húhó nélkül, kezdődjék a Lyons' Cirkusz előadása!

A cirkuszigazgató a sátor sötét hátsó része felé intett, ahol kinyílt egy kis ajtó, és a legkülönbözőbb kinézetű fellépők sereglettek elő: bohócok, artisták, akrobaták, erős emberek. Szinte berobbantak a porondra. Olyan sok minden történt egyszerre, hogy Tilly azt sem tudta, hová nézzen.

A bohócok viccesek voltak: a közönség közé rohantak, és lespriccellték az embereket vízzel.

Az akrobaták némelyike is lélegzetelállító volt. Ám Tilly már alig várta, hogy végre állatokat láthasson. A kutyák nyitották a sort. Tillynek Csimbi, a saját Jack Russellje jutott róluk eszébe, csak ezek sokkal szófogadóbbak voltak. Mind-egyikük kis, piros kabátkát és kalapot viselt, amit látszólag egyáltalán nem bántak.

– Csimbire is kellene egy ilyen öltözék – jegyezte meg Mia.

– Pillanatok alatt cafatokra rágná – nevetett fel Tilly.

A kutyák egymás után mentek végig egy akadálypályán, amelyen hinták, fellépők és libi-

kókák is voltak. A végére egy sor, egyre emelkedő karika jutott, amiken a kutyák végül szinte átrepültek. Nagyon mulatságos látvány volt.

A műsorszám végén a kutyák összegyűltek az idomáruk körül (aki egyébként ugyanolyan piros kabátban és kalapban volt), és lelkesen felugráltak rá, miközben ő megdicsérte őket. Egyértelmű volt Tilly számára, hogy ezek a kutyák nagyon jól képzettek és szeretik az idomárukat. Szerette volna tudni, mi történik velük, ha a cirkusz bezárja a kapuit.

Ám nem maradt ideje aggódni, mert amint a kutyák elhagyták a porondot, egy gyönyörű, mézszínű póni léptetett be, és megmutatta magát a közönségnek. Tilly izgatottan előrehajolt ültében.

– Bemutatom a mesés Nimródot – jelentette be a párost a cirkuszigazgató – és lovasát, Clara Delfontét.

Clara nagyon fiatal volt, talán néhány évvel idősebb csak Tillynél és a barátainál. A kislány még sosem látott ilyen elegáns lovast. Piros-arany flitteres tornadresszt viselt, a bőre pedig tetőtől talpig csillogott, mintha belemártották volna egy hordó csillámporba. Úgy kö-

vette Nimródot a porondon, mint valami kecses tündér.

– Bárcsak a bőrébe bújhatnék! – suttogta Mia.

Ahogy a zene felgyorsult, Clara Nimród háttára pattant, és ahelyett, hogy elhelyezkedett volna a nyeregben és megkereste volna az egyensúlyát, ahogy Tilly tette volna, magasba emelte a lábait, és tökéletes kézenállást hajtott végre. Még csak meg sem rezdült. Nimród mindeközben sebes ügetésbe váltott.

Tilly meg a barátai csak ámultak és bámultak.

– Hogy képes így fennmaradni? – hitetlenkedett Cally.

– Biztosan drótok tartják – jegyezte meg Tilly édesapja.

– Drótok biztosan nincsenek – jelentette ki Duncan néhány üléssel odébb. – Csak rengeteg gyakorlás.

– És tökéletes lovaglótudás – tette hozzá Angela. – Nimród és Clara között biztos, hogy nagyon bizalmas, tisztelettel kapcsolatot van.

Nimród minden egyes körrel gyorsabban vágatott, de Clara meg sem rezsent. Elemelte az egyik kezét és a másikon egyensúlyozott.

Majd szaltót vetett és talpra érkezett. A mutatvány végén egy nagy ezüst karikán ugrottak át, amit másodjára már úgy hajtottak végre, hogy Nimród a karikán, Clara pedig fölötte lendült át egy szaltóval, hogy aztán a nyeregbe érkezzen vissza.

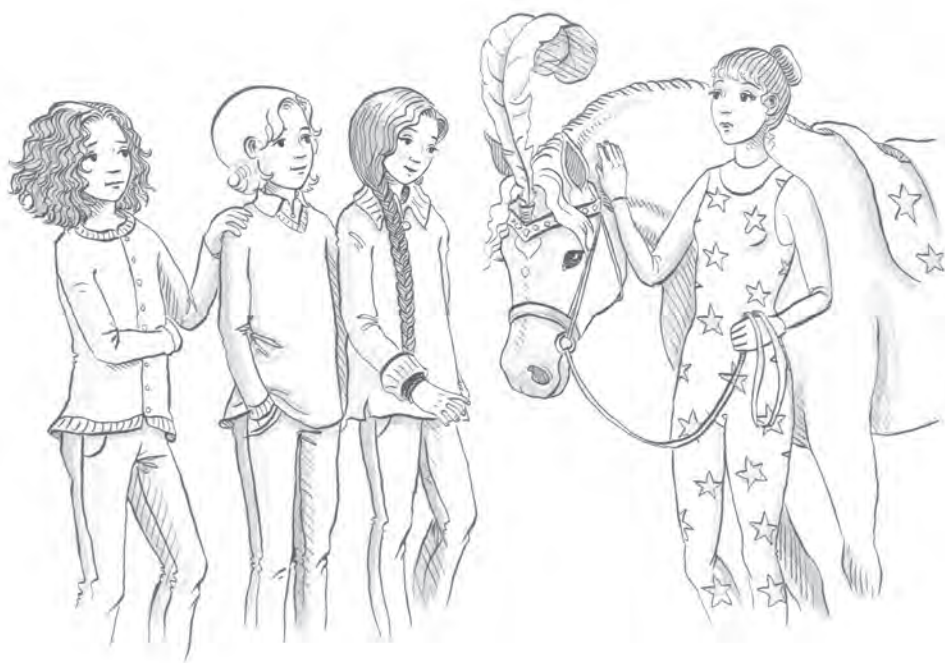
Tillyt elbűvölte a látvány. Egyet értett Angelával. Saját tapasztalatából tudta, hogy a szoros kapocs ló és lovasa között nagyon különleges dolog. Egyszerre szerencsésnek érezte magát, hogy ott volt neki Táltos és ő is a lónak. El sem tudta képzelni, milyen lenne az élete nélküle. Azzal tisztában volt, hogy sosem fog a hátán kézenállni, de biztosan számos közös kaland vár még rájuk.

Tilly kíváncsi volt, hogy vajon Clara is így érez-e Nimród iránt. Mi fog történni a mai este után? Vajon el kell válniuk egymástól? Szomorú volt erre még csak gondolni is.

Amikor az előadásnak vége lett, mindenki felállva tapsolt és éljenzett. S mivel ez volt a cirкусz utolsó előadása, az igazgató meghívta a

közönséget a porondra, hogy találkozhassanak a mutatványosokkal. Tilly és a barátai azonnal rávetették magukat a lehetőségre, és nyomban Clara és Nimród felé vették az irányt.

– Gyönyörű állat – csodálta meg Tilly Nimród selymes szőrét és fakó sörényét. – Milyen magas? 13 marnyira tippelem.

– 13,2 – válaszolt Clara. – Majdnem eltaláltad.

Tilly megpróbálta Angelát is odahívni, hogy kiderítse, vajon ő is meg tudná-e tippelni Nimród magasságát, ám Angela épp élénk beszélgetést folytatott a cirkuszigazgatóval, Mr. Lyonszal.

– Nem félsz? – kérdezte Mia, miközben Clara ruhájának flittereit bámulta. – Amikor ezt a fejjel lefelé, háttal előre dolgozt csinálod...

– Soha – válaszolt Clara. – Nimród nagyon intelligens, minden apró rezdülésemet érzékeli, és segít, hogy megtartsam az egyensúlyomat.

Ekkor Clara nagyot sóhajtott, és lehunyta csillámporos szemét.

– Nagyon fog neked hiányozni.

Erre Nimród is lehajtotta a fejét, és szomorúnak tűnt.

– Azt akarod mondani, hogy szétváltok? – szörnyülködött Tilly. – De együtt tökéletes párt alkottok.

– Mi fog történni veletek? – kérdezte Cally.

– Én egy másik cirkuszi trupphoz csatlakozom – magyarázta Clara. – Európát fogjuk járni. Nagyon jó móka lesz, de sajnos Nimród nem jöhet velem. Mr. Lyonsnak új otthont kell neki keresnie. Most, hogy bezárja a cirkuszát, nem tarthat meg egyetlen állatot sem.

Tilly megsimogatta Nimród fülét, majd a szemébe nézett, amiből azt olvasta ki, hogy okos és magabiztos lóval van dolga.

Mégis annyira más volt, mint az összes többi, akiket Tilly ismert: Dicső, Angela ugrólova, vagy Admirális, a gyönyörű versenyló, akinek a vérében volt a tehetség és az elszántság is. Volt valami huncutság Nimródban. Valami, ami azt súgta: „Csak figyelj, mikor járok túl az eszeden!”